

— Άριστε με!... Προτιμῶ νάκούσω σίγους... εἶνε ὠραίο!... μὰ τὴν Παναγία, εἶνε σὰ μουσική!...

Καὶ κρυμμένος ὀλοῦν ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ καὶ νάκούῃ, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἀνακίνησις ἐντὸς τῆς αἰθούσας ἐδήλωσε ὅτι ἡ συναναστροφή εἶχε τελειώσῃ.

Θαλαμηπόλος ἤνοιξε καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ ἐφώνησε:

— Ὑπηρεσία τῆς Δεσποινίδος!

Ὁ Ζάν-Μπατίστα παρουσιάσθη μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι, καὶ προηγούμενος τῆς κυρίας του κατὰ τὸ σύντομον διάστημα ποῦ τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν, ἐσυλλογιζέτο ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραία πράγματα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετενοεῖ κ' ἐλυπεῖτο ὀλιγώτερον ποῦ εἶχεν ἀφίση τὴν πατρίδα του διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ὄριζον του δὲν περιωρίζετο πλέον εἰς τὸ θυρωρεῖον τοῦ Ἐλβετοῦ καὶ εἰς τὰ πτερὰ τοῦ Παπαγάλου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Ἡ παράστασις τοῦ «Σιδ.»

Ἦτο θαυμασία Κυριακὴ τῆς ἀνοίξεως. Ὁ Λούλλης, καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ ἀνακτόρου, ἐπληττε θανασίμως.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατέβαινε διὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του εἰς τὴν αὐλήν, τὴν ὁποίαν εὗρισκεν ἔρημον καὶ μελαγχολικὴν, ἢ ἀνέβαινε εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον εὗρισκετο εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα. Ἀπὸ τὸ μικρὸν στρογγυλὸν παράθυρον, ποῦ ἔδλεπεν εἰς τὸν Σηκουάναν, ὁ μικρὸς μουσικὸς ἐκύτταζε μὲ φθόνον τοὺς παρισίνους περιπατοῦντας ἡσύχως κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων τῆς ὄχτης, τὰ ὁποῖα ἐρροδόβαφον αἰ ἀκτῖνες τοῦ δύνοντος ἡλίου. Ὡ, πῶς ἐφθόβει τοὺς εὐτυχεῖς ἐκεῖνους ἀνθρώπους!

Ἐπειτα ἐσυλλογιζέτο τὴν πατρίδα του, τὰ ὠραία δειλιὰ ποῦ ὠμοίαζον τόσο μὲ αὐτό, τὰ ὠραία παιγνίδια ποῦ ἐπαίξε μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, τὸν καιρὸν ποῦ ἐπλανᾶτο ἐλεύθερος καὶ εὐτυχισμένος, μὲ τὸ μανδολίνον ἐπ' ὤμου, εἰς τοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας...

Τί ἤλθε νὰ κάμῃ, τί ἐγύρευεν εἰς τὸ μελαγχολικὸν καὶ πένθιμον αὐτὸ Παρίσι, ὅπου ἔβρεχεν αἰωνίως καὶ ὅπου αἱ ἡμέραι τῶ ἐφαινοντο ἀτελεύτητοι, εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο μέγαρον, ὅπου κανεὶς ποτε δὲν ἐφρόντισε μὲ στοργὴν δι' αὐτόν;...

Ἐνῶ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μαύρας αὐτὰς σκέψεις, κρότος τυμπάνων τὸν διέκοψεν. Ἀμέσως ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου ἐδιαπλάτωσε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθεν ὁ ὑψηλότατος Δοῦξ τῆς Αὐρηλίας, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Λουβρον.

Τὰς κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας, ὁ Δοῦξ συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ τιμητικῆς ἀκολουθίας ἐξ εἰκοσιτεσσάρων φρουρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔφερον ἐπὶ τῆς στολῆς των, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, χρυσοκέντητον τὸ μονόγραμμά του, — καὶ ἄλλων τόσων Ἐλβετῶν, οἱ ὁποῖοι προηγούντο τῆς Ὑψηλότητός του κρούοντας τύμπανα. Ἦτο προνόμιον, τὸ ὁποῖον, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, εἶχεν ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Καρδινάλιον Ρισελιέ καὶ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν του. Μὲ αὐτὴν λοιπὸν τὴν πολυχρωμον καὶ πολύκροτον πομπήν, ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐπέστρεψε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ μέγαρόν του ἀπὸ τὸ Λουβρον, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, διῆλθε καὶ διὰ τῆς Στοᾶς τῆς Βασιλείσης, ὅπου ἐπέδειξε τὰ μεγαλεῖα τῶν καὶ τὸν πλοῦτόν του εἰς τοὺς πολυαρίθμους περιπατητὰς τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Λούλλης, εὐχαριστημένος ποῦ εὗρισκε νέαν ἀφορμὴν διασκεδάσεως, περιεργάζετο τὴν ἀκολουθίαν, ἢ ὁποῖα εἶχε παραταχθῆ πρὸς τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου, ὅταν ἤκουσε κάποιον νάναβαινῆ βιαστικὰ τὴν κλίμακα ὀπίσω του.

Στραφεὶς ἀνεγνώρισε τὸν Δοῦκα τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν συνήθη του βίαν, ἀντὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ δωμάτια του, ποῦ εὗρισκοντο εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς θυγατρὸς του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἔχοντος νάναγχειλὴν κατὶ σπουδαῖον.

Ὁ μικρὸς ἐνθυμήθη τότε ὅτι ὁ παπαγάλος του εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πιθανώτατα θὰ ἔλησθονε ἀκόμη, ἂν ἡ παιδικὴ περιέργεια δὲν τὸν ἔσπρωχνε νὰ μάθῃ διατί ὁ «Κύριος» ἔσπευδε τόσο νὰ συναντήσῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ λατρευτὸς παπαγάλος εὗρισκετο τῶντος εἰς τὴν ἰδίαν αἰθούσαν, ὅπου ἐκάθητο καὶ ἡ Δεσποινίς, παίζουσα ἐκείνην τὴν ὥραν τοὺς κύβους μὲ τὴν παιδαγωγὸν τῆς, τὴν κυρίαν Σάν-Ζωρζ.

Ὁ Λούλλης ἐγλύστρησεν ἀθορύβως ὀπισθεν τοῦ δουκὸς, κρατῶν τὸ σακκίδιον μὲ τὸ κανναβοῦρι. Μισοκρυμμένος δὲ ὀπίσω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου καὶ καταγινόμενος δῆθεν μετὰ ζήλου εἰς τὸ νὰ τὸν περιποιητῇ, ἤκουσεν ὅλην τὴν συνομιλίαν μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης.

— Πῶς τόσο νωρίς, πατέρα μου; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινίς δὲν ἦτο λοιπὸν ὠραῖος ὁ περίπατος σήμερον; Καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δεικνῆσθε ἀπόψε εἰς τοῦ κυρίου Καρδινάλιου;

Ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἐθημάτιζε καὶ σχεδὸν ἐχοροπηδοῦσεν ἀνά τὸ δωμάτιον, ἔλαφρὸς καὶ ἀεικίνητος κατὰ τὴν συνήθειάν του, —στιγμὴν δὲν ἐστέκετο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν! — ἀπεκρίθη:

— Πραγματικῶς, ἐπέστρεψα ἑνωρίς, διότι σκοπεῖω νὰ σὲ πάρω ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον.

— Εἰς τὸ θέατρον; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ἡ Δεσποινίς. Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι ἔχει παράστασιν ἀπόψε εἰς τὴν Αὐλήν... Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐμεϊδίασεν, ἐπάτησε μίαν μπουμπονιέραν ποῦ τοῦ ἐπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἡ παράστασις ἀπόψε δὲν θὰ γίνῃ εἰς τὴν Αὐλήν, ἀλλ' εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Ἐλους!» ὅπου ὁ θίασος τοῦ ἠθοποιοῦ Μοντορὸ θὰ δώσῃ, καθὼς φαίνεται, τὸν Σιδ τοῦ κ. Κορηλίου, πρὸς μεγάλην γαράν τῶν ἀστῶν οἱ ὁποῖοι θὰ τρέξουν σωρηδόν.

Ἡ κυρία Σάν-Ζωρζ, ἀκούσασα ταῦτα, ἀνεπήδησεν ἐντρομος:

— Ἡ Ὑψηλότης σας, εἶπε, σκέπτεται νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Δεσποινίδα εἰς ἄλλο θέατρον ἐκτὸς τοῦ θεάτρου τῆς Αὐλῆς;

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ Γάστων. Τὸ θέαμα θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ δυσαρσετηθῶ καθόλου νάκούσω τὰς φωνὰς καὶ τὰς κρίσεις τοῦ παρισίνου λαοῦ, ὁ ὁποῖος, λέγουν, ἐπλημμύρησεν ἀπὸ τὴν τὸ θέατρον τοῦ «Ἐλους, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον θέσις.

Ἡ κυρία Σάν-Ζωρζ ἐμόρφασε καὶ ἀπήντησε ξηρῶς:

— Ἡ Ἐξοχότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῶ παρατηρήσω ὅτι πρόσωπον τῆς περιωπῆς τῆς Μεγάλῃς Δεσποινίδος δὲν ἀρμόζει νὰ παρευρεθῇ εἰς ἄλλην παράστασιν, ἐκτὸς ἐκεῖνων ποῦ διδόνται ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὴν Αὐλήν.

— Καὶ ὅμως... εἶπεν ἡ νεᾶνις λυπημένη διὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἐγὼ θὰ ἤμουν τόσο εὐτυχὴς νὰ ἐπῆγγαινα εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Ἐλους, διὰ τὸ ὁποῖον ἰσαῖσα χθὲς ἔγινε τόσο λόγοις εἰς τῆς Μαρκησίας!... — Ἀδύνατον! ἀπεφάνθη ξηρῶς ἡ παιδαγωγός.

Ὁ δοῦξ ἐσφύριζεν ἕνα κυνηγετικὸν ἄσμα, ἐπάτησε καὶ ἄλλην μίαν μπουμπονιέραν καὶ, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ, — διότι ἐδαρύνετο καὶ τὸν παραμικρότερον ἀγῶνα, — ἀπεκρίθη:

— Πολὺ καλά!... τότε θὰ πάγω μόνος μου... Πρέπει νάκούς τὴν παιδαγωγόν σου, κόρη μου, πρέπει νὰ τὴν ἀκούς. Εἶνε συνετὴ καὶ μεγάλης ἀξίας γυναῖκα!

Γνωρίζουσα ὅτι θὰ ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ, ἡ Μεγάλῃ Δεσποινίς, τῆς ὁποίας ἡ κακὴ ἀνατροφή ἦτο παροιμιώδης, ἐκύτταξε μὲ θυμὸν τὴν καλὴν κυρίαν Σάν-Ζωρζ, τῆς ἔβγαλε τὴν γλῶσσάν τῆς δύο-τρεις φορές, καὶ ἔπειτα, ἀπομακρυνθεῖσα, ἐκάθησεν εἰς μίαν ἀκρὴν κ' ἔκαμνε τὴν χολιασμένην.

Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐξηκολούθησεν ἐν τούτοις νὰ ὀμιλῇ περὶ τοῦ θεά-

1) Marais, παλαιὰ συνοικία τῶν Παρισίων.

ματος εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε, καθὼς ἔλεγε, νὰ παρευρεθῇ ἰνκόγνωτο. Καὶ καλέσας ἕνα ὑπηρετὴν, τῶ ἔδωσεν ἀμέσως τὰς σχετικὰς διαταγὰς:

— Νὰ ἐτοιμάσουν διὰ τὰς ἑπτὰ τὴν μικρὰν ταξιδιωτικὴν ἄμαξαν, τῶ εἶπε. Ἄλλ' ἔξαφνα τὸ μετενόησε.

— Ὅχι, εἶπε, καλλίτερα θὰ πάγω πεζῇ, μόνος μὲ τὸν Μπιρὸν ποῦ θὰ μὲ συνοδεύσῃ. Θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικώτερον... Ναι, ἀλλὰ χρειάζεται κάποιος διὰ νὰ μου κρατήσῃ τὴν θέσιν μου. Δὲν μπορῶ νὰ πάω ἔξω θέατρον πρὶν ἀνάψουν τοὺς πολυελαίους, τί διάβολο!

Ὁ Λούλλης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην τὴν συνομιλίαν, ἔδραξεν ἀμέσως τὴν εὐκαιρίαν ποῦ τοῦ παρεῖχεν ὁ τελευταῖος αὐτὸς συλλογισμὸς τοῦ κυρίου του. Καὶ πρὶν προσθάσῃ αὐτὸς νὰ ξανακτυπήσῃ τὸ κλουβὶν διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρετῆς, ὁ μικρὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του, καὶ σταθεὶς εὐσεβάτως ἐνώπιον τοῦ δουκὸς, τῶ εἶπεν:

— Ἐὰν ἡ Ὑψηλότης σας τὸ ἐπιτρέπῃ, εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ τῆς κρατήσω θέσιν εἰς τὸ θέατρον.

Ὁ Γάστων ἤρχισε νὰ γελά:

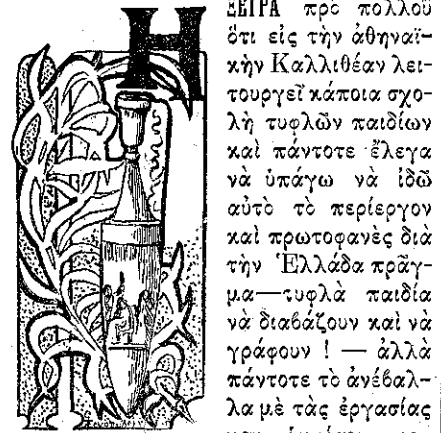
— Σὺ! εἶπεν, ὁ φύλαξ τοῦ παπαγάλου!... Καὶ γιατί τόσο προθυμία;

— Γιατί ἔχω μεγάλη ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ θέατρον, ἀπεκρίθη ἀφελέστατα ὁ Λούλλης.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΟΙΚΟΣ ΤΥΦΛΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ἘΞΥΓΡΑ πρὸ πολλοῦ ὅτι εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν Καλλιθέαν λειτουργεῖ κάποια σχολὴ τυφλῶν παιδιῶν καὶ πάντοτε ἔλεγα νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ περίεργον καὶ πρωτοφανὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα πρᾶγμα — τυφλὰ παιδιὰ νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν! — ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀνέβαλα μὲ τὰς ἐργασίας μου, ἐωσότου προ-

χθὲς μοῦ ἐδόθη ἐπιτέλους εὐκαιρία νὰ τὸ κάμω. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ἀποκομίζω ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας, σὰς βεβαίω, πολὺ θάρρησά νὰ λησμονήσω...

Διὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἢ περιγραφήν μου θὰ ἦτο ἴσως περιττὴ. Κάθε Πέμπτην, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Οἶκος Τυφλῶν — ὅπως τιτλοφορεῖται τὸ ἴδρυμα, — εἶνε προσιτὸς εἰς ἐπισκέπτας, καὶ καθένας εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ

ἕως ἐκεῖ μὲ τὸν τροχιδρόμον καὶ νὰ ἰδῇ ὅσα εἶδα κ' ἐγὼ. Ἀλλὰ διὰ τοὺς μακρυνούς μας φίλους, οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ οἱ περισσότεροί, θάφιερῶσω ὀλίγας σελίδας εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ Σχολείου.

Εἶνε συγγρωτὸς Σχολεῖον, Οἰκοτροφεῖον καὶ Ἐργαστήριον. Μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον κῆπον, εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐξοχὴν μὲ τὸν ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, ὑπάρχουν δύο τρία κομψὰ καὶ ἰδιόρρυθμα οἰκοδομήματα. Ἐκεῖ διατίθενται, διδάσκονται, παίζουν καὶ ἐργάζονται καμνιὰ δεκαριά τυφλὰ παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς στοργικὰς φροντίδας τῆς Δοῦς Εἰρήνης Λασκαρίδου, ἢ ὁποῖα ἐσπούδασεν εἰδικῶς εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὴν παιδαγωγικὴν τῶν τυφλῶν καὶ ἀπεφάσισε νάφουσιθῇ ὀλοφύγως εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ τόσον ἀλτρουιστικὸν αὐτὸ ἔργον.

Καὶ ἀκριβὲς ἡ πρώτη μου ὠραία ἐντύπωσις ἦτο ἡ ἐκ τῆς ἀγάπης, τῆς λατρείας, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ τυφλὰ παιδιὰ περιβάλλουν τὴν νεαρὰν διδασκάλισάν των. Ἦσαν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐπαίζαν, ὅταν τὰ ἐπλησιάζαμεν. Καὶ μόλις ἀντελήφθησαν τὴν Δα Λασκαρίδου, ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς αὐτὴν περιχαρῆ, φωνάζοντα: Ἡ κυρία Εἰρήνη! ἡ κυρία Εἰρήνη! καὶ τὴν περιεκύκλωσαν ὅπως οἱ νοσοσοὶ περικυκλῶνουν τὴν ὄρνιθα; μὲ θωπείας καὶ μὲ μειδιήματα. Διὰ νὰ ἐνοήσετε δὲ αὐτὴν τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν τροφίμων καὶ πρὸς τὴν διευθύντριαν καὶ πρὸς τὸ κατὰστημα ἐν γένει, ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι: εἰς ἕξ αὐτῶν, βλέπων ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς θεραπείαν, ἢ ὁποῖα ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ὄρασιν, τὸ φοβεῖται, διότι, λέγει, ἂν ἰατρευθῇ, θὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ τὸν στείλουν πάλιν εἰς τοὺς γονεῖς του!...

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς φαίνεται παράδοξον. Ὅσον καὶ ἂν ἀγαποῦν πτωχοὶ ἢ πλοῦσιοι γονεῖς, τὰ τυφλὰ παιδιὰ των, δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν ἐξεύρουν νὰ τάγαποῦν ὅσον ἡ Δνις Λασκαρίδου, ἢ ὁποῖα τὰ κάμνει νὰ μὴ αἰσθάνωνται πλέον τὴν ἄλλειψίν των: Νὰ βλέπουν διὰ τοῦ νοῦ καὶ διὰ τῆς ἀφῆς, ὅσον τὰ ἄλλα παιδιὰ βλέπουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν! Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν εἶδα κατόπι τοῦς μικροῦς ἐκείνους εἰς τὰ θρανία των, νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν νάπαγγέλλουν ποιήματα, νὰ τραγουδοῦν, νάπαντοῦν εἰς ἐρωτήσεις πραγματωγωσίας, καὶ ὅταν μοῦ ἐπεδειχθῆσαν τὰ ἐργοχειράκια των, τὰ πλεκτά των, τὰ φαντά των, οἱ χάνδρες των, τὰ ξυλουργηματάκια των κτλ, σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἤξευρα πλέον ἂν εἶμαι εἰς Σχολεῖον τυφλῶν ἢ εἰς Σχολεῖον παιδιῶν μὲ τέσσαρα μάτια...

Καὶ τί ὕψος! τί φαιδρότης! τί εὐθυμία! Ποτέ μου δὲν εἶδα πλέον εὐτυχὴ παιδικία ἀπὸ τὰ δυστυχημένα ἐκεῖνα! Καὶ νὰ συλλογιζέται κανεὶς, ὅτι πρὸ ἐνὸς ἢ δύο ἐτῶν, μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐγύριζαν ρακένδυτα καὶ κακομοιρασμένα εἰς τοὺς δρόμους, ζητιανεύοντα καὶ θρηνηλογοῦντα τὴν τύχην των, διὰ νὰ κινοῦν τὸν οἶκτον τοῦ διαβάτου!...

Ἀῦριον μεθαύριον, αὐτὰ τὰ παιδάκια θὰ περάσουν εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ θὰ μάθουν μίαν τέχνην, καὶ μὲ αὐτὴν θὰ εἰμποροῦν ἐξαίρετα νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των. Ὅσα πάλιν ἐπροκίσθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως καλλίτερα, θὰ ἐξακολουθήσουν τὰς σπουδὰς των καὶ θὰ γίνουν μουσικοὶ ἢ ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ καὶ ὅσα δι' οἰονδήποτε λόγον δὲν θὰ εἰμποροῦν πλέον νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, εἰς τὴν ἰδίαν Σχολὴν θὰ εὕρισκουν ἄσυλον διαπαντός. Διότι ὁ «Οἶκος Τυφλῶν» μὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ἰδρύθη ἀπὸ τοὺς εὐλαυνθῶντες, οἱ ὁποῖοι ἐν συντηρησὶν θὰ προστατεύῃ καὶ θὰ περιθάλπη τοὺς ἐστερημένους τῆς ὀράσεως, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς τῶν ἡλικίας μέχρι τῆς ἐσχάτης τῶν πνοῆς καὶ ὅπως ἔχει νηπιαγωγεῖον τυφλῶν, οὕτω θὰ ἔχῃ καὶ γηροκομεῖον.

Ἡμᾶς τὸ Σχολεῖον μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο. Ἦθελα δι' αὐτὸ νὰ σὰς εἶπω πῶς οἱ μικροὶ τυφλοὶ μαθητῶν ἀνάγκωσιν καὶ γραφῆν. Ἄλλ' ἐπειδὴ σήμερον δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐκταθῶ περισσότερο, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σὰς κάμω τὸ περίεργον αὐτὸ μάθημα εἰς τὸ προσεχές.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΩΝ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Συνέχεια) Σ Κ Η Ν Η Β'

Ὁ ΛΥΚΟΣ, κρυμμένος, καὶ ἡ ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ-ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἢ ὁποῖα φθάνει τραγουδοῦσα καὶ σταματᾷ:

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἀχ τί ὠραία ποῦ εἶνε ἐδῶ! Κρίμα ποῦ ἡ μαμμὰ μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ καθῆσω (κυντάζει γύρω τοὺς θάμνους) καὶ νὰ κόψω φράουλες. (Ἀφίνει κάτω τὸ καλάθκι τῆς, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε ὁ λύκος.) Ἄ, νὰ, φράουλες!... Καὶ τί ὠραίες ποῦ εἶνε!... Ὁ ΛΥΚΟΣ, περῶν τὸ καλάθι: — Ψωμί... βούτυρο... αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ ἐπιδόρπιόν μου!.. (Τρυπῶνει πάλιν.)

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, σιωπῶσα ἀπὸ χαρὰν: — Ἄ! νὰ καὶ μενεξέδες!... Ἡ μαμμὰ μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ κόψω ἀλλά... δὲν πειράζει! (Σκύπτει καὶ κόπτεται μενεξέδες.) Θέλω νὰ κάμω ἕνα μεγάλο μπουκέτο γιὰ τὴν γιανὰ μου! θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πάρα πολὺ. (Τραγουδεῖ σιγὰ-σιγὰ, μετ'

δύλον;) Ἐπιτέλους οἱ μενεξέδες δὲν εἶνε φράουλες... καὶ οὐτε ἐκάθησα ἔπος μου εἶπε ἡ μαμμά...

Ο ΛΥΚΟΣ, ξετροπώνει καὶ λέγει μὲ γλυκίαν φωνήν: — Καλημέρα, κοριτσάκι μου!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, μόλις κιντάζουσα αὐτόν: — Καλημέρα σας!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Τί κάμνεις ἐδῶ, παιδί μου;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Μαζεύω λουλούδια γιὰ τὴν γιαιγιά μου. Τῆς πηγαίνω ἕνα ψωμί καὶ ἕνα βάζο βούτυρο.

Ο ΛΥΚΟΣ: — Μπᾶ; κ' ἔτσι ὀλομόναχη θὰ περασεὶ τὸ δάσος;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Γιὰτί ἔχι; Ἡ μαμμά δὲν ἤθελε νὰ μὰφισῇ, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς εἶπε πῶς δὲν εἶμαι κανένα μωρὸ νὰ μὲ φάνε τὰ γουρουνάκια. Ἐπειτα ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι...

Ο ΛΥΚΟΣ: — Οὔτε τὸ «Τὸ σπίτι τῆς φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ...» (Σελ. 244, στ. α')

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, περιφρονητικῶς: — Μπᾶ! δὲν εἶδα ποτέ μου λύκο. (Στρεφομένη πρὸς τὸν λύκον:) Καὶ πιστεύω, νομίζεις πῶς ὑπάρχουν λύκοι; Ἐτσι τὸ λένε γιὰ νὰ τρομάζουν τὰ μικρὰ παιδιὰ... ὅταν δὲν θέλουν νὰ κοιμηθῶν...

Ο ΛΥΚΟΣ, καθ' ἑαυτόν: — Ἄ, ἔτσι νομίζεις, μικρούλα μου; Καλὰ! θὰ τὴν ἰδῆς καὶ τὸ λύκο! (πρὸς τὴν Μαριγούλαν:) Καὶ ἡ Γιαγιά σου κάθεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, δείχνουσα μακριὰν: — Ἄ μπᾶ! τὸ σπίτι τῆς φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ... νὰ, ἐκεῖ-πέρα, ἐκεῖνο μὲ τὴν κόκκινη σκεπή.

Ο ΛΥΚΟΣ: — Ναι, ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσῃς γρήγορα... Ἡ Γιαγιά σου μπορεῖ νὰ βγῆ ἔξω.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Δὲν τὸ πιστεύω. Ἄμα ἔχη τὸς ρευματισμούς τῆς, μένει ἐστὸ σπίτι νύκτα-μέρα. Ἡ καϊμένη!

Ο ΛΥΚΟΣ, προσποιούμενος οἶκτον: — Ἡ καϊμένη!... Καὶ λές νὰ ἔχη σήμερα τὸς ρευματισμούς τῆς;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἐῆρω κ' ἐγὼ; Ἡ μαμμά ἔτσι εἶπε. Καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ. (Πάνει νὰ κόπη μενεξέδες, γονατίζει καὶ κιντάζει τὸν λύκον:) Ἄλλὰ σὺ εἶσαι ἕνα χαριτωμένο ζῶον! Πῶς σὲ λένε, σὲ παρακαλῶ;

Ο ΛΥΚΟΣ: — Εἶμαι σκύλος καὶ τώρα κάνω διακοπές. Τάφεντικά μου μ' ἔστειλαν ἐδῶ νὰναπνεύσω τὸν ἀέρα τοῦ δάσους καὶ νὰ πάρω λίγο ἀπάνω μου... Μὲ λένε... μὲ λένε Πονηρίδη... Καὶ σένα;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἐγειρομένη καὶ ὑποκλινομένη: — Μαριγούλα, εἰς διαταγές σας!

Ο ΛΥΚΟΣ: — Χαίρω πολὺ. (Καθ' ἑαυτόν:) Θὰ πάω πρῶτα νὰ ξεκοκαλίσω τὴ γρηά, γιὰ νὰ χορτάσω... καὶ ὕστερα, ἅμα πού θὰ ἔλθῃ ἡ Κοκκιννοσκουφίτσα, τὴν τρώω καὶ αὐτὴ μὲ τὸ ψωμί καὶ μὲ τὸ βούτυρο... γιὰ νὰ ξεστομίσω!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, δείχνουσα εἰς τὸν λύκον τὴν ἀνθοδέσμην τῆς: — Δὲν εἶνε ὠραῖοι οἱ μενεξέδες μου; ἔ;

Ο ΛΥΚΟΣ: — Ναι, ἀλλὰ μόνο πού δὲν εἶνε ἀρκετοί... Ἄν δὲν ἤμουν τόσῳ βιαστικός, θὰ σὲ βοηθοῦσα νὰ κάμῃς ἕνα μεγαλύτερο μπουκέτο. Ἄλλὰ τώρα μὲ περιμένουν... Ἄντιό, κοριτσάκι μου, καὶ καλὲς ἀντάμωσες!...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἡ οποία ἤρχισεν πάλιν νὰ κόπη μενεξέδες: — Στὸ καλὸ, κύριε Πονηρίδη!... (Στρεφομένη) Μπᾶ! ἔφυγε κηῖρα; Πῶς τρέχει!... (Φοβισμένη) Ἄ! ξέχασα πῶς ἡ μαμμά μου εἶπε νὰ μὴ μιλήσω μὲ κανένα! (Ἠσυχάζουσα) Ναι, ἀλλὰ μού εἶπε μὲ ἀνθρωπο, ἔχι μὲ ζῶο! Τί πειράζει ἂν μιλήσα λίγο μ' ἕνα σκύλο, πού κάνει ἔτὸ δάσος τίς διακοπές του;... Ἀλήθεια ὅμως, εἶχε κάτι μάτια γυαλιστερά... Ἄ! ἡ μαμμά μου εἶπε νὰ μὴ καθήσω

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, εἰσερχομένη, ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τοῦ σκύλου: — Μπᾶ!... γιατί ἔτσι σκοτεινὰ, γιαγιάκα; Νάνοιζω τίς γριλλίες;

Ο ΛΥΚΟΣ, ζωηρῶς: — Ὅχι, ἔχι, νὰ σὲ χαρῶ, παιδάκι μου, μὴν τὸ κάμῃς! Τὸ πολὺ φῶς μὲ βιάπτει ἔτὰ μάτια.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἄ, γι' αὐτὸ;... Ἐχετε ὅμως σήμερα, γιαγιάκα, τόσῳ ἀστεία φωνή. Γιατί;

Ο ΛΥΚΟΣ: — Εἶμαι συναχωμένη, παιδί μου. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπορῶ καὶ μιλῶ... Ἄφισε λοιπὸν τὸ καλαθάκι σου... Θὰ εἶσαι κουρασμένη... Κ' ἔλα, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ καθήσῃς νὰ ξεκουραστῆς κοντά μου.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, βγάζει τὸ ἐπανοφόρι τῆς: — Ἄ μείσω, γιαγιάκα! (Πλησιάζει καὶ κἀναίει εἰς τὸ κρεβάτι.)

Ο ΛΥΚΟΣ, τὴν ἀγυαλιάζει καὶ τὴν τραβᾷ κοντά του: — Ἐτσι, νὰ σὲ χαρῶ... νὰ ζεσταθῆς λιγάκι κοντά μου... Μοῦ φερεις καὶ μενεξέδες ἔ; ἀκούω τὴ μυρωδιά... (Καθ' ἑαυτόν:) Τί ὠραῖα πού μυρίζει τὸ φρέσκο κρέας!... (Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ Α'.

Ο ΛΥΚΟΣ, μόνος, ἐξηλωμένος εἰς τὸ κρεβάτι τῆς γιαγιάς, φορεῖ νυκτικὸν διακόμισον καὶ σκουῖφον. Τὸ δωματίον ἔχει ὀλίγα πτωχικὰ ἐπιπλα:

— Μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ τέλος πάντων αὐτὴ ἡ μικρούλα; Τὴν γιαγιά, πού τὴν ἔφαγα μόλις ἤλθα, πᾶσι πιά, τὴν ἐχώνεψα. Καὶ ἄργισα πάλι νὰ κρινῶ... Ἐπειτα, τί τραχεῖα πού ἦταν! Πετοῖ καὶ κόκαλο... Ἄ! δὲν ξαναβάξω πιά ἔτὸ στόμα μου γιαγιές!... (Ἀκροῖται:) Ἄς ἔλθῃ ἐπιτέλους νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ἡ μικρούλα, ἡ τρυφερή, μὲ τὰ ροδοκόκκινα τῆς μάγουλα!... (Κιντάζεται) Καλὰ ἐμασκαρεύτηκα ἔτσι. Δὲ θὰ μὲ γνωρίσῃ... Νᾶξερὰ ὅμως, εἶμαι τόσο ἀσχημὸς ὡς τὴ γρηά;... Ἄς εἶνε, ἔπρεπε νὰ πεθαίνω τῆς πείνας γιὰ νὰ ριχτῶ ἔς ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα... (Ἀκροῖται) Ἄκούω βήματα! Αὐτὴ εἶνε!... Εὐτυχῶς ἐνύκτωσε κηῖρα, ἐσκοτεινίασε. (Κτυποῦν τὴν θύραν. Ὁ λύκος μὲ γερροντικὴν φωνήν:) Ποῖς εἶνε;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, ἔξωθεν: — Ἐγὼ... ἡ Μαριγούλα... σᾶς φέρνω ἕνα καρβέλι ψωμί φρέσκο κ' ἕνα βάζο βούτυρο!

Ο ΛΥΚΟΣ, περιχαρῆς: — Ἄ, καλὰ, καλὰ!... Τράβα τὸ σχοινάκι, θὰ σηκωθῇ ὁ μάνταλος κ' ἡ πόρτα θάνοιξῃ.

ΣΚΗΝΗ Β'. ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, εἰσερχομένη, ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τοῦ σκύλου: — Μπᾶ!... γιατί ἔτσι σκοτεινὰ, γιαγιάκα; Νάνοιζω τίς γριλλίες;

Ο ΛΥΚΟΣ, ζωηρῶς: — Ὅχι, ἔχι, νὰ σὲ χαρῶ, παιδάκι μου, μὴν τὸ κάμῃς! Τὸ πολὺ φῶς μὲ βιάπτει ἔτὰ μάτια.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: — Ἄ, γι' αὐτὸ;... Ἐχετε ὅμως σήμερα, γιαγιάκα, τόσῳ ἀστεία φωνή. Γιατί;

Ο ΛΥΚΟΣ: — Εἶμαι συναχωμένη, παιδί μου. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπορῶ καὶ μιλῶ... Ἄφισε λοιπὸν τὸ καλαθάκι σου... Θὰ εἶσαι κουρασμένη... Κ' ἔλα, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ καθήσῃς νὰ ξεκουραστῆς κοντά μου.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, βγάζει τὸ ἐπανοφόρι τῆς: — Ἄ μείσω, γιαγιάκα! (Πλησιάζει καὶ κἀναίει εἰς τὸ κρεβάτι.)

Ο ΛΥΚΟΣ, τὴν ἀγυαλιάζει καὶ τὴν τραβᾷ κοντά του: — Ἐτσι, νὰ σὲ χαρῶ... νὰ ζεσταθῆς λιγάκι κοντά μου... Μοῦ φερεις καὶ μενεξέδες ἔ; ἀκούω τὴ μυρωδιά... (Καθ' ἑαυτόν:) Τί ὠραῖα πού μυρίζει τὸ φρέσκο κρέας!... (Ἐπειτα συνέχεια)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ Α'.

Ο ΛΥΚΟΣ, μόνος, ἐξηλωμένος εἰς τὸ κρεβάτι τῆς γιαγιάς, φορεῖ νυκτικὸν διακόμισον καὶ σκουῖφον. Τὸ δωματίον ἔχει ὀλίγα πτωχικὰ ἐπιπλα:

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ἘΓΚΛΗΜΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. Δευτέρα ἀνάκρισις.

Ἡ χάρις τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννώφ ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν ἔχι μόνον εἰς τὴν Ρίγαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς. Διέβλεπον εἰς αὐτὴν νέον περιφανὲς δεῖγμα τῆς εὐνοίας, διὰ τῆς ὁποίας περιέβαλλεν ἡ Κυβέρνησις τὰς ἀντιγερμανικὰς τάσεις. Ὁ ἐργατικὸς πληθυσμὸς τὴν ἐπεκρότησεν ἀνεπιφυλάκτως. Ἡ ἀριστοκρατία ὅμως καὶ ἡ μεσαία τάξις ἐμέμφετο τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐπιείκειαν ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐπεκτεινομένη, μετὰ τὸν Βλαδιμήρον, καὶ μέχρι τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Βεβαίως, ἡ γενναία διαγωγή τοῦ δραπετοῦ, ὁ ὁποῖος παρεδόθη μόνος του, ἤξιζεν αὐτὴν τὴν χάριν, καί, μετ' αὐτῆς, τὴν τελείαν του ἀποκατάστασιν καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ καταδικὴ τὸν εἶχε στέρησῃ. Ἄλλὰ δὲν ἀπετέλει τρόπον τινὰ καὶ διαμαρτυρίαν ἐναντίον τῆς ἐνοχοποιήσεως τοῦ καθηγητοῦ, πολίτου χρηστοῦ ἀνεκάθεν καὶ κοινῶς τιμωμένου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἤδη καὶ ὁ ἐνδεδειγμένος ὑποψήφιος τοῦ σλαβικοῦ κόμματος κατὰ τὰς προσεγγίσεις δημοκρατίας;

Ὅστω τουλάχιστον ἐκρίθη ἡ αὐτοκρατορικὴ πράξις, ὁ δὲ στρατηγὸς Γόρκος δὲν ἀπέκρυπτε ποσῶς τὴν περὶ αὐτῆς γνώμη του.

Ὁ Βλαδιμήρος Γιαννώφ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ φρουρίου τῆς Ρίγας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Ραγκενῶφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῆ αὐτοπροσώπως νὰ τῷ ἀνακοινῶσῃ τὸ οὐκᾶζιον τοῦ Τσαίρου. Ἐτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, καὶ ἐπειδὴ ἡ εἰδήσις εἶχε τηρηθῆ μυστικῶς, ἡ Ἰλκα καὶ ὁ πατέρας τῆς τὴν ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ποῖον κύμα χαρᾶς κ' εὐγνωμοσύνης ἐπλημύρισε τότε τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ εὐτυχία ἐφαίνετο ἐπιτέλους ἐπανερχομένη!...

Μετ' ὀλίγον κατέρθανον ὁ ἰατρὸς Χαμίν, ὁ κ. Δελλαπόρτ καὶ μερικοὶ ἄλλοι οἰκογενετακοὶ φίλοι. Ὅλοι κατερίλουν καὶ συνέχαιρον τὸν Βλαδιμήρον. Τὰς ἐναντίον τοῦ καθηγητοῦ κατηγορίας ποῖος τὰς ἐσυλλογίζετο τώρα!

— Καὶ καταδικασμένος ἂν ἦσθε, τῷ εἶπεν ὁ κ. Δελλαπόρτ, κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θάμφεβαλλε περὶ τῆς ἀθωότητός σας.

— Μὰ ἦτο ποτέ δυνατόν νὰ καταδικασθῆ! ἀνεκράξεν ὁ ἰατρὸς.

— Ἄν κατεδικάζετο, ἐδήλωσε τότε ἡ Ἰλκα, — ὁ Βλαδιμήρος, ὁ Ἰωάννης καὶ

ἐγὼ, θὰ ἀφιερώνωμεν τὴν ζωὴν μας διὰ νὰποδείξωμεν τὴν ἀθωότητά του!

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὡχρὸς ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις, δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἐμειδία μόνον μελαγχολικῶς. Ἐσυλλογίζετο ἴσως ὅτι τὰ πάντα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν ἀτελεῖ δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων... Μήπως δὲν ὑπῆρχαν τόσα παραδείγματα ἀθῶων καταδικασθέντων ἀνεκκλήτως;...

Τὴν ἐσπέραν, πέραν τοῦ τείου, συνηθροίσθησαν οἱ στενωτέροι φίλοι τοῦ Βλαδιμήρου καὶ τοῦ Νικολέφ. Καὶ ἐκεῖ, ἐνώπιόν των, ἡ Ἰλκα ἀφελέστατα ἐδήλωσεν:

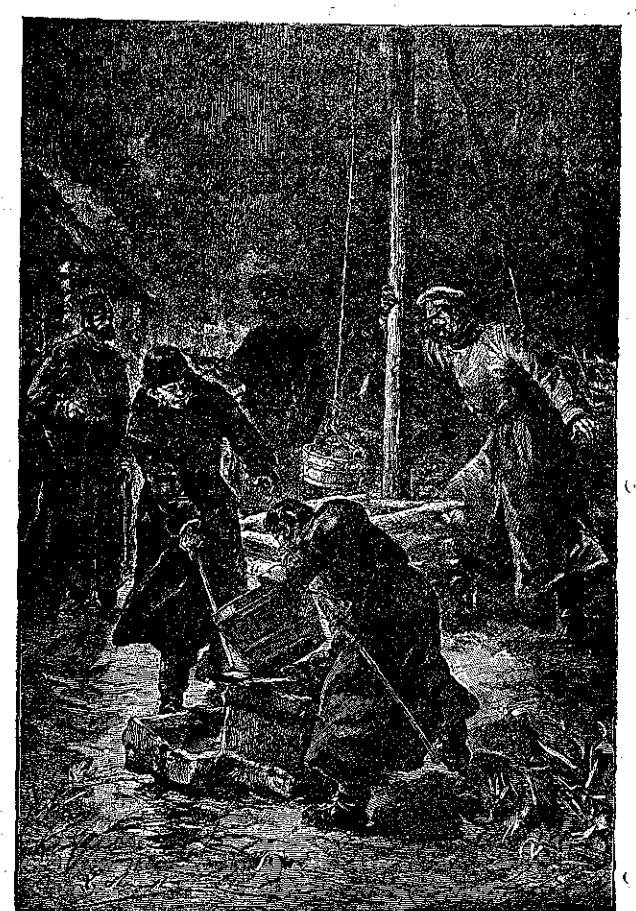
— Ὅταν θέλῃς, Βλαδιμήρε, γίνομαι σύζυγός σου!

Τὴν δὴλωσιν ταύτην ἐχαιρέτησαν ἐκρήξεις ἐνθουσιώδους χαρᾶς, καὶ οἱ γάμοι ὤρισθη νὰ γίνωνται μετὰ ἕξ ἐβδομάδας. Ἐν δωμάτιον τοῦ ἰσογείουπαρεχωρήθη εἰς τὸν Βλαδιμήρον Γιαννώφ. Ἡ περιουσία τῶν δύο μελλονόμενων ἦτο γνωστῆ. Ἡ Ἰλκα δὲν εἶχε τίποτε, καὶ μέχρι τινὸς ὁ Νικολέφ εἶχεν ἀποκρύψῃ τὴν οικονομικὴν του θέσιν, τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴν Τράπεζαν Γιουάουζεν ἕξ αἰτίας τῶν πατρικῶν χρεῶν. Μὲ τὰς οικονομίας του εἶχε κατορθώσῃ νὰ πληρώσῃ ἀρκετὸν μέρος, καὶ ἤλπικε πάντοτε ὅτι θὰ κατόρθωνε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ οἰκονομήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Ἰδοῦ διατί, μέχρι τινός, δὲν εἶχεν εἰπῆ τίποτε εἰς τὰ παιδιὰ του καὶ διατί δὲν ἐγνωρίζαν ὅτι τὸ τελευταῖον γραμματίον τῶν 18,000 ρουβλίων

ἔληγε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπρεπεν ἐν τούτοις νὰ τὲ μάθουν. Ὁ Βλαδιμήρος δὲν ἤμπορούσε νὰ γνοῖ τὸν νέον κίνδυνον τὸν ἀπειλοῦντα τὴν οἰκογένειαν... Τούτο ἄλλως τε δὲν θὰ μετέβαλλε τὰ αἰσθηματά του πρὸς τὴν νεάνίδα. Αὐτός, μὲ τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἀποδώσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ, βοηθοῦσι τῆς δραστηριότητός του καὶ τῆς εὐφύας του, ἤμπορούσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα μέλλον.

Ἄν ἡ οἰκογένεια Νικολέφ ἦτο τώρα εὐτυχής, — τουλάχιστον εὐτυχεστέρα, ἢ ὅσον ἤμπορούσε πρὸ ὀλίγου νὰ ἔλπιζῃ, —

ἡ ὁποία ἀντίθεσις πρὸς τὴν οἰκογένειαν Γιουάουζεν! Ἡμῶρεσαννὰ μεταφέρουν εἰς Ρίγαν τὸν βαρῶς πληγωμένον Κάρλον καὶ ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ θεραπευθῆ μὲ τὰς περιποιήσεις καὶ μὲ τὸν καιρὸν. Ἄλλ' εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον συνηπτε πρὸς τὸν καθηγητὴν, ὁ Φράγκ Γιουάουζεν ἠσθάνετο τὴν νίκην νὰ τῷ διαφεύγῃ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἐθεώρει βεβαίαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ τρομερὰ ὄπλα τοῦ μίσους, πρὶν ἀκόμη τὰ χρησιμοποίησῃ, ἐθραύσθησαν εἰς τὰς χεῖράς του. Ἀπὸ τὸ μυστηριώδες ἐγκλημα δὲν ἤλπιζε πλέον μεγάλα πράγματα. Καὶ δὲν τῷ ἔμενεν ἄλλο, διὰ νὰ κατισχύσῃ τοῦ πολιτικοῦ του ἐχθροῦ,

«Εἰς νέας ἐρεῦνας ἐπιτοπίους...» (Σελ. 246, στ. β')

παρὰ τὸ εἰς χεῖράς του γραμματίον, τὸ ὁποῖον πιθανώτατα ἐκείνος δὲν θὰ ἤδύνατο νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν ληξίν του.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη, οἱ ἄνθρωποι οἱ κρίνοντες τὰ πράγματα ἀμερόληπτως, δὲν ἐπίστευαν πλέον εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Νικολέφ κατηγορίαν καὶ ἔτειναν μάλιστα νὰ στρέψουν τὰς ὑπονοίας των ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Τῶνοντι, ἂν ἀπεκλείετο ἡ παρέμβασις κακούργου ἐκ τῶν ἔξω, ἔπρεπε τότε νὰ ἐνοχοποιηθῆ ὁ Κρόφφ. Τὸ παρελθόν του ἦτο ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ ἐναντίον του;... Τῆ

ἀληθεία, δὲν ἦτο οὔτε καλὸν οὔτε κακόν. Ὁ Κρόφφ εἶχε φήμην ἀνθρώπου τραγῆος καὶ φιλοσημαίου. Ἐξή μόνος, ἀκοινωνήτος, χωρὶς οἰκογένειαν, εἰς τὸ ἔρημον καπηλεῖον τὸ ὁποῖον ἐσυχνάζετο ἀπὸ γεωργούς καὶ ὑλοτόμους. Ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ—πράγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πάντιον εἰς τὰς Βαλτικὰς Ἐπαρχίας, — ἀνήκοντες εἰς τὴν ὀρθόδοξον δόγμα, εἶχαν ζήτη ἀρκετὰ πτωχικῶς διὰ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ καπηλείου ἐκείνου. Ἡ οἰκία μετὰ τοῦ κήπου ἦτο πᾶν ὅ, τι ὁ υἱὸς ἐκληρονόμησεν ἀπὸ αὐτοῦ, ἡ δὲ ἀξία τῶν ἀκινήτων τούτων δὲν ὑπερέβαινε βεβαίως τὰ χίλια ρούβλια. Ἄγαμος, χωρὶς κἄν ὑπέρστην ἢ ὑπέρτριαν, ὁ Κρόφφ ἔζη ἐκεῖ καὶ τὰ ἔκαμνεν ὅλα μόνος του, μὴ ἀπουσιάζων παρὰ μόνον ὁσάκις μετέβαινε εἰς τὸ Περνάου νάνακωσθ τὰς προμηθείας του. Ὁ δικαστὴς Κέρστορφ διετήρει πάντοτε μερικὰς ὑπονοίας ἐναντίον τοῦ καπήλου. Ἦσαν ἄρα γε βᾶσιμοι αὐταὶ αἱ ὑπονοίαι, καὶ διὰ τὰς ἐξαλείψῃ, ὁ Κρόφφ κατηγορεῖ τώρα τὸν συνταξιδιώτην τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου;... Μήπως τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, τὰ παρατηρηθέντα εἰς τὸ περάθυρον τοῦ δωματίου τὰ εἶχε κάμῃ αὐτός; μήπως αὐτὸς εἶχε τοποθετήσῃ κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον τὸν συνδουλίστηρα, ὁ ὁποῖος τῷ ἐχρησίμευσε διὰ τὰ παραβίασθ τὸ ἄλλο παράθυρον; καὶ τέλος, μήπως αὐτὸς εἶχε διαπράξῃ τὸ ἐγκλημα εἴτε πρό, εἴτε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, κατὰ τοῦ ὁποῖου, χάρις εἰς τὰς προφυλάξεις ποῦ εἶχε λάβῃ, ἐστράφησαν ἐξ ἀρχῆς αἱ ὑπονοίαι τῆς δικαιοσύνης;... Καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐδῶ μέος μίτος διὰ τὸν ἀκολοθηθῆσαν κανεῖς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ ἄπλετον φῶς, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ φωτίσῃ τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν;

Ἄλλως τε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἀφιξίς τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννῶφ ἀπῆλλαξε σχεδὸν πάσης κατηγορίας τὸν Δημητρίου Νικολέφ, ὁ Κρόφφ ἔπρεπε νὰ φοβῆται ὅτι ἡ θέσις του θὰ καθίστατο δυσχερεστέρα. Ἀντὶ πάσης θυσίας ἔπρεπε νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ ἔνοχος, καὶ βεβαίως ἡ ἀνάκρισις θαπέβλεπε τώρα εἰς αὐτόν.

Γνωρίζομεν ὅτι μετὰ τὴν δολοφονίαν, ὁ Κρόφφ δὲν ἄριζε τὸ καπηλεῖόν του παρὰ διὰ νὰ μεταβαίη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἄν καὶ ἐλεύθερος, ἐπετηρεῖτο ὅμως ἀυστηρότατα ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῆς καθὼς καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νικολέφ, καὶ τὰ δύο κλειδωμένα, — αἱ κλειδὲς εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ ἀνακριτοῦ, — κανεῖς δὲν ἤμπορεσεν ἔκποτε νὰ εἰσέλθῃ. Τὰ πράγματα λοιπὸν εὐρίσκοντο ὅπως τὰ εἶχαν ἀφίση τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀνάκρισεως.

Ἄν ὁ Κρόφφ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ πρὸς πάντα συνομιλητὴν του ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἐσφαλῆν ἐγκαταλείπουσα τὴν ἐναντίον τοῦ Νικολέφ καταδίωξιν, ἐὰν ἐβεβαίονεν ὅτι ὁ ταξιδιώτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀληθὴς ἔνοχος, ἐὰν δὲν ἔπαυε νὰ τὸν κατηγορῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ Κέρστορφ, ἐὰν ὑπεστηρίζετο εἰς τὰ λεγόμενά του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ κατηγγητοῦ ἐὰν, ἀπειναντίας, οἱ φίλοι τοῦ Νικολέφ ἐπέτριπτον τὸ ἐγκλημα εἰς τὸν καπήλον, — τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οὔτε του ἐνὸς οὔτε του ἄλλου ἡ θέσις ἦτο καθαρὰ, καὶ ὅτι θὰ ἐδίδεν ἀφορμὴν εἰς τὰς σφοδρότερας κατηγορίας ἐφ' ὅσον ὁ ἔνοχος δὲν ἐπίπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Βλαδιμήρος Γιαννῶφ καὶ ὁ ἰατρὸς Χαμλιν συνωμύλουν συχνὰ περὶ τῆς υποθέσεως. Ἐννοῦν ὅτι ἄλλος τρόπος διὰ νὰ κλεισθῶν τὰ στόματα τοῦ Γιοχάουζεν καὶ τῶν ἐπαδῶν του δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ τὸ νὰ συλληθῇ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, νὰ δικασθῇ καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδικασθῇ. Καὶ ἐνῶ ὁ Δημητρίου Νικολέφ ἐφαίνετο λησιμονήσας πλέον τὰ κατὰ τὸ μυστηριώδες ἐγκλημα, οἱ φίλοι του δὲν ἔπαυαν νὰ παροτρύνουν τὴν ἀνάκρισιν καὶ νὰ τὴν βοηθοῦν μὲ τὰς πληροφορίες τὰς ὁποίας συνέλεγον πανταχόθεν. Ἄλλως τε ἐνοχοποιοῦν μὲ τὴν βεβαιότητα πλέον τὸν καπήλον, ὥστε, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ κ. Κέρστορφ καὶ ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν καὶ εἰς νέας ἐρεῦνας ἐπιτοπίους. Πρὸς τοῦτο δὲ, τὴν 5 Μαΐου, ὁ ἀνακριτὴς, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης Ἐκ, ἀναχωρήσαντες τὴν προτεραίαν, ἔφθασαν λίαν πρωὶ εἰς τὸ Καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἐλενίτσα κατόπιν τῆς τελευταίας συζητήσεως, ὅτι εἰς τὸν Ἄρην ἴσως κατοικοῦν ἄνθρωποι:

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, γιατί πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀνέβηκαν ἐκεῖ πάνω;

* * * Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

Ἡκούσθη λέγων ὁ Βαρῶνος Σμαρτίας: — Ἄκουσες ποτὲ νὰ τραγουδοῦν οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι μαζί; Ἐγὼ τοὺς ἀκουσα χθὲς εἰς τὸ θέατρον. Ἐτραγουδοῦσαν θαυμάσια... μίαν ἡμῶν διὰν!!

* * * Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κήρυκος τοῦ Δικαίου

ΟΙ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐντύπωσιν τῆς νέας ταχυλίας. Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ὅλοι θὰ λάβουν μέρος! Καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον Ἀναγνώσατε τοὺς ὄρους!

1. — Τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον δαναξομαι ἀπὸ παρισίνων παιδικῶν περιοδικῶν, πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως, — χωρὶς ἀλληλικυθρες ἀλλὰ καὶ χωρὶς χυδαῖα σμοῦς — πιστῶς ἀνγχρόνως καὶ ἐλευθέρως τὸ σον, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν γαλλισμοί.

2. — Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμικῶς καθαρά εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ ὅπου γαγραμμένη εὐαναγνώστως.

3. — Ἐξαιρετικῶς εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος καὶ ὅσοι συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, καθὼς καὶ τὰ τέκνα των, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ στείλουν, μαζί μὲ τὸ χειρόγραφον, καὶ 10 λεπτὰ εἰς γραμματόσημον, ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς. Ἐννοεῖται ὅτι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον, θὰ λάθουν μέρος ὁμοίως.

4. — Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς:

LA SENSITIVE

Une de nos amies a entendu dire d'une dame très délicate «C'est une vraie sensitive» et elle n'a pas compris pourquoi l'on s'exprimait ainsi.

Qu'elle sache donc que le nom de sensitive a été donné à une plante vraiment très singulière car il suffit de la toucher même aussi légèrement que possible, pour qu'elle fasse aussitôt des mouvements indiquant que le moindre toucher lui est désagréable. Elle recule et replie ses feuilles, ses fleurs, qui ensuite ne reprennent que peu à peu leur position ordinaire.

C'est là un phénomène dont les savants n'ont pas encore réussi à expliquer la cause.

Chez nous la sensitive, qui reste toute petite, n'est cultivée que par curiosité, vu qu'elle n'a aucune beauté particulière; mais en Amérique, au Brésil, son pays d'origine, où elle atteint jusqu'à trois ou quatre mètres de hauteur, elle forme dans les forêts des fourrés épais, que le voyageur qui les traverse, ou même l'oiseau qui s'y pose, bouleverse complètement. Toutefois, au bout d'une demi-heure, tout est revenu à son attitude primitive.

Et c'est par analogie que l'on compare à cette plante les personnes d'une grande sensibilité.

comme sans doute la dame en question.

5. — Βραβεῖα θαπονενμηθεν τὰ ὁρισμένα δι' ἄλλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὁδηγὸν Κεφ. Ε', ἄρθρον Β, § α, β, γ, δ) ἡ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ.

6. — Μεταφράσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΣΕ συγγαίρω, Φῶς τῆς Νυκτός, διὰ τὸν ἀεπιτύχη» προβιάσμον σου. Τρόπος νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ πρὸς δὲν ἀπευθύνεται ἢ πρότασις, μὲν καθαρὰ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, δὲν ὑπάρχει. Ἄλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ μεγάλην πιθανότητα ὁ προτείνων ὅτι θὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ πρότασις του καὶ δὲν θὰ πᾶνε χαμένα τὰ λεπτὰ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἄς κρατῇ σημειώσιν ἐκείνων ποῦ προτείνουν συχνὰ, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἄς προτείνῃ, οἱ ὁποῖοι εἶνε βέβαιοι ὅτι ἀνταλλάσσουν.

Ἡχὼ τῆς Καρδίας, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ φράσιόν σου γράμμα. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ τώρα καὶ ἡ Διοσκοροφῶρος. Τὴν εἰκόνα τῆς Κυρίας δὲν μὲ Μέλει ἀργήσῃς νὰ ἰδῆς, διότι αἱ εἰκόνες τῶν βραβευομένων εἰς Κυριακὴν δημοσιεύονται συνήθως εἰς φυλλάδιον Κυριακῆς.

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἀνέγνωσε εἰς ἐφημερίδα ὅτι ὁ Μενελλίς ἰδὼν ἕνα Γερμανὸν ἔχοντα αὐτοκίνητον, παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὸ χάρισῃ. Ὁ δὲ Γερμανὸς τοῦ τὸ ἐχάρισε προθύμως, ἀποῦ προηγουμένως ἐδιδάξε μερικὸς ἀγαγεῖν τὸν τρόπον τοῦ ὁδηγεῖν αὐτὸ καὶ παρέλαβε μερικὸς εἰς Γερμανίαν διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ καλλιτέρα. Ἰδοῦ, προσθέτει ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ, ἐὰν ἔκαμε αὐτὸ καὶ ὁ Ἄγγλος τοῦ Καραμπιμπούλα, ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος δὲν θὰ ἐπάβαινε τόσα καὶ τόσα μὲ τὸ αὐτοκίνητον.

Δευκὸν Κρίνον, τὸ γραμματάκι σου ὅπως πάντοτε χαριτωμένον. Ἐχῆς δικη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀλληλογραφία μου ἦτο ζωηροτέρα καὶ εὐφροστέρα, διότι οἱ ζωηροὶ καὶ εὐφροεῖς εἰς τὸν κύκλον μας ἦσαν φαίνεται περισσότεροι, καὶ πρὸ πάντων μοῦ ἔγραψαν συχνότερα ἢ μᾶλλον ταυτικά.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως μοῦ γράφει: «Καλὲ τί ζέστη εἶνε αὐτὴ! κοντεύω νὰ σκάσω! Ὁ ἥλιος πυρπολεῖ ἀπ' ἔξω τὰ παράθυρα ἐπιμόνως, καὶ ἐγὼ ἡ καμμένη κάθα τόσο κάμνω μὲ ἕνα ριπίδι ἀέρα ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάμῃ δροσερόν. Ὅση ὅμως ζέστη καὶ νὰ κάμῃ σοῦ γράφω ἕνα γραμματάκι, μόνον καὶ μόνον νὰ μὴ μὲ ξεχνᾷς». — Καὶ μεῖς ἐδῶ τὰ ἴδια, ζέστη ποῦ πάει καπνὸς! Ἀλλὰ καὶ μεῖς βλέπετε, σὰς γράφομεν διὰ νὰ μὴ μᾶς ξεχνᾷτε...

Ἐξέσθη Βλάνα, πραγματικῶς τὸ σύγγραμμα αὐτὸ τοῦ κ. Δρακοῦλη ἔχει μέσα μέλας ἀληθείας καὶ ἔκαμε πολλὰ καλὰ ποῦ ἐδιάβασες: πρόσθεσε ὅμως νὰ μὴ τὰ πάρῃς ὅλα τοῖς μετρητοῖς καὶ θελήσῃς νὰ τὰ ἐφαρμόσῃς ἀποτόμως. — Διὰ τὴν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου βεβαίως πταίει τὸ ἐκεῖ Ταχυδρομεῖον. Βλέπεις, Ἀρμόγητε Γυμνασιῶται, ὅτι σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ κανεῖς. Εἰς τὸν προηγουμένον Διαγωνισμὸν εἶχες λάβῃ ἔπαινον, εἰς τοῦτον τρίτον βραβεῖον, εἰς τὸν ἄλλον δεύτερον, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐστᾶλη τὸν τόμον ποῦ ἐζητήσῃς, μὲ τὰ συγχαρητήριά μου.

Πληροφοροῦμαι μετὰ χαρᾶς, ὅτι νέος σὺλλογος ἰδρύεται ἐν Καίρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Θέτις» καὶ ὅτι ὑποπρέδρον τὸν Ἀρχιεπισκοπὸν Γερμανόν. Ἄμα μάθω καὶ ἄλλας πληροφορίας θὰ σὰς εἴπω.

Ὁ Κήρυξ τοῦ Δικαίου μοῦ γράφει: «Πεντακοσίους μόνον συνδρομητὰς ἀκόμη καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν πολυτελῆ ἐκδοσιν; Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε! καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ποῦ θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν, ἄλλως θὰ εἶνε ἐντροπὴ μας! Οἱ ἐν Καίρῳ ἀναλαβάνοντες νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἐν εἰκοστῶν τοῦ ἔργου. Δὲν θὰ εὐρεθοῦν καὶ ἄλλοι διὰ τὰ λοιπὰ δεκαεννέα εἰκοστά;... Ἐνέργεια καὶ θάρρος, τώρα μάλιστα ποῦ φθάνομεν στὸ τέρας».

Τὸ Γλυκοχόραμα, χάρις εἰς τὸ Περιοδικὸν μας ἔκαμε ἕνα ἀδελφόν του ξεψέτρι. Καὶ ἐξυρετέ πῶς; Δὲν τοῦ ἔδινε νὰ διαβάσῃ τὸ φυλλάδιόν μου παρὰ μόνον ἀποῦ ἐμάνθανε εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ μαθήματά του. Νὰ μία φράσια μέρθοδος, τὴν ὁποῖαν συνιστῶ εἰς ὅλα τὰ μεγαλειότερα ἀδελφία, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σὺλλογος «Ὁραία Χίος» ἐνέγραψε τοὺς ὑπ' ἀριθ. 9 καὶ 10 ἐ. ἔ. συστηθέντας ἀπόρους διὰ μίαν ἐξαμηνίαν ἔκαστον καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18 τοῦ 1906 διὰ μίαν τριμηνίαν.

Ὁ ἐν Καίρῳ Σὺλλογος «Μέμφις» διὰ χρημάτων εἰσπραχθέντων ἐκ τοῦ Λαχείου του, ἐνέγραψε τοὺς ὑπ' ἀριθ. 6, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 19 ἐ. ἔ. καὶ 17 τοῦ 1907 συστηθέντας ἑνδεκα (11) ἀπόρους, ἐξ ὧν τὸν ὑπ' ἀριθ. 6 δι' 9 μῆνας, τοὺς ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ 15 δι' 8 μῆνας καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους δι' ὀλόκληρον ἔτος.

Εὖγε εἰς τοὺς λαμπροὺς Σὺλλογους, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ ἴδουν καὶ ἄλλων ἀπόρων συστάσεις, διὰ νὰ τοὺς ἐγγράφουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίθη ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιοῦτος φρ. 1. Τὰ ἐγκρίνομενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶμα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.)

Νέα ψευδώνυμα: Καστανὴ Ἑλληνοπούλο, κ. (Ε. Σ.) Ναννοῦ, κ. (Ν. Σ.) Μικρὴ Σανθούλα, κ. (Ι. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ ἕξις. — Προτείνοντες μόνον οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἐχόντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὄνομα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ὁνειροπόλος Ψυχὴ (0) μὲ Παιδί τοῦ Μωροῦ, Ὑπερῆφρον Ἑλληνοπούλο, Μουσικήτην Ἀπόλλωνα, 25ην Μαρτίου — ὁ Μορδάων (0) μὲ Ζιζάνιον Ἰβόργου, Μαρμαρω-

μένον Βασιληῶν, Ἐδῆν τῆς Λιάνας — τὸ Μενεξεδέσιον Μπουκνᾶνι (0) μὲ Ριγολέτιον, Μαγεμένο Ἀκροπόλεως, Ἰδανικότητα — ὁ Γρηγόριος Πέμπτος (0) μὲ Ἑλληρικὸν Κλέος, Αἰθεροβάμουνα Ἀρματιοῦ, Κωνσταντίνου Λάβασον, Ἀρην, Ὁρίονα — ὁ Πανζουρλίσιμος (0) μὲ Ὁνειρομένην Παντίδα, Πλοῖαρχον Νέμον, Πάροχουσαν Ἑλλάδα — ἡ Κόκκινη Γραβάτα (0) μὲ Ἀρχιεπισκοπικὸν Γερμανόν, Ἐδῆν τῆς Μάννας, Εἰκοστήν Πέμπτην Μαρτίου — ἡ Σελιολοῦσιμος (0) μὲ Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλα, Ἀλυπία Βασιλοπούλα, Μαρομένην Φίον, Ἑλληνίδα Μητέρα, Ἰαπωνικὸν Χρυσόσθημον, Μελαγχροῦνην Κορηκοπούλαν, Σαρλίαν Ἑρμιονοπούλα, Ἰδανικότητα — ἡ Κωνσταντίνος Σημῖα (0) μὲ Ἐμπνευσμένην Μουσικόν, Αἰμοσιάζουσαν Καρδίαν, Ἀφρόκωρον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀρχιεπισκοπικὸν Γερμανόν (φυλλάδιον ἐστάλη) περιμένω τὸ ξεψέδιωμα) Νηρηίδα τοῦ Αἰγαίου (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ ταξιδίου καὶ τῆς νέας διαμονῆς σου) χάρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συγγάμ) Ἀργυρέουσαν Λία (δὲν περᾶζει) ἀργότερα ἢμπορεῖ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς μὲ ἄλλους) Ξενηγενομένην Κεφαλλίδα (θερμὰ συγχαρητήρια) Ἐλένην Μ. (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς τοὺς ἐγγράφαντας εὐχομαι ἐπιτυχίαν) Προσωπικὴν Ἀνάμνησιν καὶ Χρυσόφτερον Ἑλένην (ἀνατάλληλον αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, ἔχειτε καιρὸν νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ φράσι) Φλάμιουρον τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ ἐγάλασα μὲ τὸ ἐπιστόδιον ποῦ μοῦ γράφεις) Ὁνειροπόλον Ψυχῆν (ἐλαβα) Μαρομένην Γαζίαν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ τὴν ἐπιστολήν περὶ τῆς ὁποίας λέγεις δὲν ἔλαβα) τὸ γραμματάκι μὲ τ' ἀνάγκα κομφοτάτον καὶ γεμάτο ἀγάπην ὅπως πάντα) Παλλάδα (καλὸ ταξίδι) τετράδια καὶ λισόχαρτον ἔστειλα, διὰ τὸ βραβεῖον ἐμήνυσα νὰ συγχαρῆς ἐκ μέρους μου τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὸ ἀρίστα) Ἀνθισμένην Ἀμυδαλίαν (ἔχει καλῶς, τὸ περιμένω) Μενεξεδέσιον Μπουκνᾶνι (ποῦ τὸ στόμα του δὲν ἔπαυσε νὰ λέγῃ καλὰ διὰ τὴν Διάπλασιν) εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω) Μαγεμένο Κύμα (ἐλήθησαν) Ρευβασιμόν (ἔστειλα) Εἰκοστήν Πέμπτην Μαρτίου (μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς θὰ σὲ ἴδω ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 29ον) Ζήτω ὁ Ἑλληνισμὸς (ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα) ἐπι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται) Πανζουρλίσιμος (αἱ παραγγελίαι ἐξετελεσθήσαν) Κόκκινην Γραβάταν (ἡ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα) Πλοῖαρχον Νέμον (ἐλήθησαν) τὰ βιβλία αὐτὰ ἀμφιβάλλω ἂν εἰσέρχονται ἐλευθέρως ἢ ἐπιστολῇ σου μὲ κατεγώηταυσε) Ρευβιάζουσαν Σελιολοῦσιμον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ἰουνίου, ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» θὰ ἐκδίδεται πολυτελῶς ἐπὶ στυλποῦ χάρτου καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, ἐὰν προστεθοῦν, εἰς τοὺς ἤδη ἐγγεγραμμένους

*** * * * 500 ΑΚΟΜΗ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ * * * ***

διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος. Πρὸς τοῦτο ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, παρατείνεται μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου, ὅτε λήγει καὶ ὁ τῆς 8ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ο χάρις των λύσεων, επί του οποίου δέον να γράφωι τὰς λύσεις των οί διαγωνιζόμενοι πολίται εν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλ- λους, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἕξ Ἀθηνῶν καὶ Πει- ραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου ἐν τῶν Ἐπαρ- χιῶν μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου ἐν τοῦ Ἐξωτε- ρικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου.

285. Λεξιγράφος.

Ποντικῆ καὶ γουροῦνι, Ἄλογα καὶ ἓνα γράμμα, Ποταμὸν κάμνουν μεγάλον Καὶ πασίγνωστον σῶμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φιλοκάτιδος Ἑλληνοσ

286. Συλλαβογράφος.

Ἐὰν μὲ γράμμα γαλλικόν, Τετράποδον ἐνώσης, Θεὸν τῆς ἀρχαιότητος Εὐθύς θά ξετροπώσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ

287. Μεταγραμματισμός.

Κάμνει ζέστη φοβερῆ, Φλογερῆ καὶ πνευρηῆ, Καὶ θά πάγω ἐπὶ νησάκι Γὰ νὰ δροσισθῶ λιγάκι. Ὡ, εἰν' εἰκόλο τὸ πρᾶγμα! Δὲν θάλλεξω παρὰ... γράμμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φανατικῆς Ἐσπεραντιστικῆς

288. Αἶνιγμα.

Ὅργανον μουσικὸν τὸ ἀρσενικὸν μου Καὶ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τὸ θηλυκὸν μου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κόνου τῆς Μυτιλήνης

289. Πυραμῖς.

+ Ἀρχαία πόλις παρομιώδης. * + * = Θεά. * + * + * = Ἀρχ. πόλις Φοινίκης. * + * + * + * = Κράτος εὐρωπαϊκόν. * + * + * + * + * = Ἐπίθετ. τῶν νεκρῶν. * + * + * + * + * + * = Νησίς τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σανθῶ Ἐγγλεζόπουλο

290. Μαγικὴ εἰκόνα ἄνευ εἰκόνας.

Δὲν θά γνωρίσω τὴν ἀδελφὴν σου, Γῶγο;

— Τώρα πάει κατὰ νάγοραση... — Κρίμα!... Μὰ πὼς τὴ λένε τουλάχιστον; — Ἄ, τὸ ἔβγαλα!... Ρῶτα ὅμως τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως νὰ σοῦ τὸ ποῦν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

291. Διπλὴ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεν- τολπίου κ' Ἑλληποσυνυμῶνον.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντολίπων γνομικῶν τοῦ τύπου: * - * - * * τὰ δὲ δευτέρα γράμματα ἑλληποσύμφωνον γνομικῶν τοῦ τύπου: * - * - * *

ὧν ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπου γίνεται πανή- γυρις. 2, Θεὰ δικαία. 3, Νησίς τοῦ Αἰγαίου. 4, Ἀρχαία καὶ μεγάλῃ πόλις περιφημοσ καὶ ἐκ τῆς Π. Δεσθήνης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πειραιεῶς Ἰαπωνέζου

292. Μικτὸν.

α-πν-χιο-τ-ο-ις-ν-α-ο-μδ-εει

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δόξης

293. Γεῖφος.

λι θώμ 1 λι χνω λι νά φῆς. λι λι λι λι λι

Ἐστᾶλη ὑπὸ Πρωάντος τοῦ Νικίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλον 23-24 καὶ 25 210. Ἀμυμῶνι (Ἄμμων, ἱα.)—211. Λα- ὅς-Λάιος.—212. Ἀργολίς-Γορίλας.

213. Π Ε Λ Λ Α Σ Ι 214. Α Ε Ι Η Ο Τ Ε Ε Σ Κ Π Κ Λ Α Π Ι Σ Π Α Ν Ι Α Ν Ω Ν Ι Α Π Α Η Ρ Ν Ν Α Ο Κ Ν Η Ρ Ο Σ Ο Ι Μ Ο Ι Τ Ι Ο Ι Ν Α Ε Π Α Ρ Σ Ι Σ

215. Ψωμῖς, ψωμός, ὠμός, ὠμος, ὠρος. ὄρος, ὄλος, ἄλλος, ἄλλας, ἄλλα, ἄλαλα, ἄλα- τα, γάλατα. Γαλατᾶ, Γαλατᾶς.—216-220. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Β: βαίνω, βᾶσις, βατός, ἄβατος, βῆμα.—221. ΑΡΤΕΜΙΣ-ΟΟΥ-ΕΙΟΥ = Χρόνον φερίδου (ἌσβΟλοΣ, ἡμιΟλλα, ράθΥΜος, ΝέμΕσις, ἌΝΥΠῶπη, ΑΡΥΟλις, ΑἰπΥτος).—222. Ἡ φύσα ἢ ρούφα τὰ δύο μαζὶ δὲν γίνονται.—223. Πάντων πατὴρ εἰν' ὁ πατὴρ.

224. Κλαζόμενα (κλάζω, μέ, ναι).—225. Νάφθα (νά, Φθᾶ).—226. Κολοῦς-κλοιός.—227. Κῆρος-κρύος-κρύος.—228. ΥΡΑΞ-ΜΕ- ΤΑ (ἸΜέναιος, ΡΕδέεκα, ἌΤροπος, ΕΑνθῆ).—229-231. 1) Ἄγρος (τίΣ Ο ΓΡΑ- ρων...) 2) Δαμία (ΑΙΜΑ Λέγουν...) 3) Ἄρτα (ἌΤΡΑπός...)—232-234 1) Ἀπορία φάλτου βῆς. 2) Ὁ μῆρὸς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 3) Τὸ δῶμα εἶνε μέρος τῆς οἰκίας.

235. Α ΤΑ-ΝΑ-ΙΣ Α-ΝΑ-ΜΑΡ-ΤΗ-ΤΟΣ ΙΣ-ΤΗ-ΜΙ ΤΟΣ 236. Ἡ ἐπι- μέλεια νικᾷ ὁ- λας τὰς δυσκο- λίας.—237. Γονεῖς α ἰ ο ὦ (γον-εῖς εδ ου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέγεται 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λέγεται 5 μόνον μὲ παρὰ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α τ ὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὁρος 15 λέ- ξεις, δηλαδὴ καὶ αὶ ἀνωτέρω τῶν 15 πληθύνον- ται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παρὰ ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ἠπολορῆζται ὡς ἕξ λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνδεδεόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

Προσεχῶς! Προσεχῶς! Ἐκλογικὴ περιόδεια ΕΥΧΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝ- ΝΑΣ, ὑποψηφίον διὰ πρωτεῖα Δημοψη- φίματος 1908. Θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πει- ραιᾶ, Ἀθήνας, Χαλκίδα, Βόλον, Λάρισσαν, Τρίκαλα, πιθανὸν καὶ μαρικὰς ἀκόμη πόλεις τῆς Θεσσαλίας. (H, 328)

Φιλότητ Μαρία Σελλᾶ, εὐχομαι ἡ νέα οἰ- κοδομή σας νὰ εἶνε καλορροϊκῆ. Ἀνδροῦνη Γεωργαλίδου. (H, 329)

Ὁ Σύλλογος «Ἐραία Χίος» καὶ τὸ Κράτος τῶν Ἀνοικτοκάρδων Ἀλεξανδρείας Χαριετιζόμενες τὴν υποψηφιότητα τοῦ γραμ- ματέως, ταμία καὶ πρῶτουπουργοῦ αὐτῶν, ὑπόσχονται εἰς τὸ ὑψηλὰς ἐννοίας περικλιεῖον εὐγενὲς ψευδώνυμον τὸν

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ὑποστήριξιν ἄνευ ὀρίων ἐνεργείας. Τὴν αὐτὴν δίδουσιν ὑπόσχεσιν καὶ εἰς τοὺς: ἘΝΗΤΕΜΕΝΟ ΒΛΑΗΝΟΠΟΥΛΟ ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΔΑΒΑΡΟΝ ΠΑΞΟΔΕΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑΝ ΕΛΛΗΝΙΑΔ ΜΗΤΕΡΑ καὶ εἰς ὅλους τοὺς συμμάχους τῆς «Πανελ- ληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως». (H, 330)

Α νταλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. Ἰωνάνης Ἀναστοπούλου (Πύργος (Hλείας) (H, 331)

Ἐγκαρδῖως συλλυποῦμαι Πειταλοῦσαν τοῦ Ἄγροῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ.—Ἄστυ τῆς Ἰωνίας. (H, 332)

Θ εὐ τῆς Ἀγάπης! Δὲν μοῦ λές ποτε συν- ἔφαγον μαζὶ σου; Ἀῦρα τῆς Ἀνοιξέως. (H, 333)

Δ ηλῶ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ἐκθυροτάτην ὑποστήριξιν μετ' ἀπασῶν τῶν φίλων μου.—Μελίανθος Κόμη. (H, 334)

Α ναχωροῦσα δι' Ἀθήνας καὶ Σάμον, ἀπο- χαιρετῶ δλόκληρον τὸ Κράτος τῶν Ἀ- νοικτοκάρδων, ἰδιαιτέρως Αἰγυπτίαν Βασι- λόκαιδα, Μαγαμένην Γαζίαν, Εὐχὴν τῆς Μάννας, Βαρῶνον Σκαρπίαν καὶ Εἰκοσθὴν Πέμπτην Μαρτίου.—Ἰδανικότης (H, 335)

Τί λέει ἓνα μυλλετάκι!..

Περὶ τοῦ ἄν το Ζήτω ἢ Ἑλλάς εἶνε τό- σον καλὸς συνθέτης, ὥστε νὰ δανείξῃ ἀσκή- σεις καὶ εἰς ἄλλους! μαρτυρεῖ τρανώτατα ἓνα μυλλετάκι. Ἡκούσαμεν τί ἀπαλογῆθη τὸ Ζήτω ἢ Ἑλλάς διὰ τὸ γνήσιον τῆς βραβευθεῖσης συλλογῆς τοῦ ἄς ἀκούσαμεν τώρα τί λέει καὶ ἓνα μυλλετάκι, ὅπερ, διὰ πάντα ἀμφιβάλ- λοντα, κατετέθη τῇ «Διαπλάσει» πρὸς κοι- νῆν... ἴθαν!!

29 Νομβρίου 1907. Ἀγαπητὲ Διονύσι» Ἐπειδὴ αἴριο λήγει ἡ προθεσμία τῶν Ἀ- σκήσεων, σὲ παρακαλῶ σταίλέ μου 5-6 ἀ- σκήσεις μετ' οἰχίους μεταξὺ τῶν ὀσίων τῶν ὀρηπία καὶ τὰ λογοπαίγνια. Ἐλπίζω αἴριο νὰ ἴ- τας ἔχω ταχυδρομικῶς ἵνα τὸ Σάββατον (λέξις δυσανάγνωστος) θάβῃω τὰς δάσω εἰς τὸν Παπαδόπουλον. Ραρόν διὰ τὸ θάρος» ἡρον ποῦ σοῦ ἴς Ζητῶ.—Ζήτω ἢ Ἑλλάς.» Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Μαγαμαρμένους Βασιλῆς Υ. Γ. Ὅντως ἀπέστειλα στὸ Ζήτω ἢ Ἑλ- λάς τὰς ζητηθείσας ἀσκήσεις, εἰ ὧν μία τῶν ὀρισθεῖσῶν, κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν, ἐ- δημοσιεύθη ὑπ' ἀριθμὸν 36. Ὁ ἴδιος. (H—336)

Μ αρία, συγχαρητήρια διὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ τὸ ἄριστον. Γραβᾶτα, Ὀλγα, γε- λάτε; ; Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο, σιωπῆ Γλυκοχάραγμα. (H, 337)

Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, σὰς ὑπόσχομα- θερμὴν ὑποστήριξιν ἐν τῷ Δημοψη- φίματι καθὼς καὶ ὅλου τοῦ συνδυασμοῦ σας. Ὁνειροπόλος Ψυχῆ. (H, 338)

Μ ενεξεδέμιο Ὀνειρο. τὰ ἐγκάρδια συγ- χαρητήρια καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαρι- στίας μου διὰ τὸ ἐξόχως ὠραῖον τετραδίον σας. Δεχθεῖσα ἀνταλλαγῇ ταχυδρ. δελτα- ρίων, σὰς ἀπήντησα.—Ὀνειροπόλος Ψυχῆ.

Π αιδὶ τοῦ Μοριά, ἀνεκάλυφα τὸ δνομά σας ἄν δυνήθητε ἀνακαλύψατε ἰδικόν μου.—Ὀνειροπόλος Ψυχῆ. (H, 340)

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ Ὑποψηφία πρὸς Βεράβεισιν

Π οῖα ἔστη λύπη, ἔστη φτώχεια, ἔσθον πόνο Στὴν ἀρρώστεια, ἔστην πικρα, ποῖα μόνον Δίνει θάρρος, σκορπάει μ' ἀχτίδα; Μία μόνη: ἡ ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ! Προσφιλεῖς Ἀνάμνησις (H, 342)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς: Ἐτησία... φρ. 8,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Τετμήνος... > 2,50 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ἸΑΡΥΘΗ Τῷ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐσωτερικῶ φρ. 20. Ἐξωτερικῶ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 53, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος Ἐν Ἀθῆναις, 5 Ἰουλίου 1908 Ἐτος 30όν.—Ἀρθ. 32

ΑΠΟ τοῦ προσεχῶς Δεκεμβρίου, ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» θὰ ἐκ- δίδεται πολυτελεῶς ἐπὶ στυλινοῦ χάρτου καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, ἐὰν προστεθοῦν, εἰς τοὺς ἤδη ἐγγεγραμμένους * * * * 500 ΑΚΟΜΗ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ * * * * διὰ τοῦ Σεσπαθώματος. Πρὸς τοῦτο ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς νέων συν- δρομητῶν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, παρατείνεται μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου, ὅτε λήγει καὶ ὁ τρέχων 8ος Δια- γωνισμὸς Σεσπαθώματος.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΤΚΛΗΜΑ (ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια) Οἱ χωροφύλακες, οἱ τεταγμένοι ὡς φρουροὶ τοῦ καπηλείου, δὲν εἶχαν τί- ποτε νέον ν' ἀναγγείλουν. Ὁ Κρόφφ, ὁ ὀπόλις ἐπερίμενε τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν τῆς ἐξουσίας, ἔσπευσε νὰ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς. — Κύριε δικαστά, εἶπε, ξεύρω καλὰ ὅτι προσπαθοῦν νὰ μὲ ἀνακατέυσουν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν... ἄλλα ἐλπίζω, ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν θά φύγετε πεπει- σμένοι περὶ τῆς ἀθωότητός μου... — Θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρ- στορφ. Ἄς ἀρχίσωμεν... — Ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώ- του, ποῦ ἔχετε σεῖς τὸ κλειδί;... ἠρώ- τησεν ὁ κάπηλος. — Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής. — Σκοπεύετε νὰ ἐπιθεωρήσετε ὀλό- κληρον τὴν οἰκίαν; ἠρώτησεν ὁ ταγμα- τάρχης Βέρντερ. — Μάλιστα, κύριε ταγματάρχα. — Νομίζω, κύριε Κέρστορφ, ὅτι ἂν πρόκειται ν' ἀνακαλυφθῇ κανὲν νέον τεκμήριον, θά εἶνε μᾶλλον εἰς τὸ δωμα- τιον ὅπου εἶχε καταλύσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ. Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ ταγματάρχης δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ καθηγητοῦ καὶ κατὰ συνέπειαν περὶ τῆς ἐντελοῦς ἀθωότητος τοῦ κα- πῆλου. Τίποτε, βλέπετε, δὲν ἠδυνήθη

νὸς κηπος, τὰ πάντα λεπτομερῶς. Ἰ- σως ὁ Κρόφφ εἶχε παραχώρησιν κάπου ἐκεῖ τὰ κλοπιμαῖα χρήματα, ἐὰν αὐτὲς διέ- πραξε τὸ ἐγγλῆμα, καὶ τοιαύτη ἀνακά- λυψις ἤξιζε βέβαια τὸν κόπον τῶν ἐρευ- νῶν. Ἀλλὰ πᾶσαι ἀπέβησαν ἄγονοι. Εἰς δὲ τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ καπῆ- λου δὲν εὐρέθησαν μετρητὰ εἰμὴ περὶ τὰ ἑκατὸν χαρτονομίσματα τῶν εἰκοσι- πέντε ρουβλίων, καὶ τέσσαρα ἢ πέντε μικροτέρας ἀξίας, ποσὸν δηλαδὴ ἐν ὅλῳ

Ἐνεγνώρισαν τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου ὡς λείψανον χαρτονομίσματος!.. (Σελ. 250, στ. β')